
Associació Musical
Big Band de Montbau

Associació Musical Big Band de Montbau

Hem escoltat: Jaume Vilaseca Trio (12/03)

Aquest més de març hem tingut la immensa satisfacció de tenir amb nosaltres el trio d'en **Jaume Vilaseca**, amb **Dick Them** i **Ramón Díaz**, vells amics de la casa. Aquest cop ens han obsequiat amb una espectacle molt singular: un tribut a la música d'Emerson, Lake & Palmer amb el nom de *Tarkology*. Aquesta proposta ofereix al públic una visió particular de la música d'aquella formació anglesa dels anys 70, reinterpretada en clau jazzística, i segurament des d'una clau encara més indefinida i genèrica que té a veure simplement amb la perspectiva personal del pianista Jaume Vilaseca.

No sé si existeix el concepte “jazz simfònic”. En tot cas és un concepte que venia al cap escoltant el desplegament del concert. Els diferents passatges s’enllaçaven a través d’elaborades transicions, en alguns moments més subtils, en altres més contrastades. El resultat concret s’apropava a una suite, a una successió de moviments. Un concert, en definitiva, marcat pel concepte rock però acolorit amb pinzellades d’origen divers, amb varietat de cites provinents d’altres gèneres i estils. Talment com en un trencadís gaudinià, les fraccions encaixaven configurant un resultat equilibradament bigarrat.

Destaquem la solvència interpretativa dels tres músics. El seu talent no el descobrirem ara i aquí, però quan els tens davant i en gaudeixes no deixa de sorprendre. Vilaseca lluï des del paper protagonista que el plantejament li atorga d’entrada. La seva música fluï, tant dins del trio com a piano sol, delectant tothom tant per l’habilitat tècnica com per la musicalitat. Igualment, la secció rítmica lluï en correspondència amb el paper que tenen assignat, amb la màxima competència. És remarcable la cohesió interna del trio, la solidesa amb què executen els passatges, tant els més rocosos com els més volatils.

També volem destacar la riquesa sonora de la proposta. Gaudirem d’una varietat tímbrica ben ampla, fruit de la varietat de teclats que hi havia damunt l’escenari. Escoltàrem sons que alguns de nosaltres només havíem escoltat en els discos, i poder-ho fer en directe fou realment una inesperada i agradable sorpresa. Així mateix el baix elèctric d’en Dick Them també sonava amb el pedigrí que demandava la idea. So autèntic perquè provenia d’un instrument originari de l’època, un Fender que ha sabut envellir com ningú. Per cert, els solos de baix afegiren un plus d’interès a la idea general. Ramón Díaz sonà a ell mateix, com no pot ser d’altra manera. La seva tècnica, expressivitat i bon gust quedava al servei de la idea plantejada amb resultats que no deixen lloc a cap dubte.

També volem fer menció de l’excel·lent feina del tècnic de so. Generalment els nostres concerts no requereixen de gran suport tècnic, però en el cas del passat divendres la idea musical que hi havia dalt de l’escenari requeria la intervenció d’un cervell més, d’una ment amb criteri tècnic i al mateix temps musical. Realment el tècnic -es diu Txus- intervingué en la performance amb un paper actiu, talment com un músic més, donant la forma final a la idea.

Per tot plegat ens felicitem per la vetllada viscuda. Els comentaris post-concert anaven tot en un mateix sentit: s’havia gaudit de l’originalitat i de la qualitat d’un plantejament especial. Realment el primer encert és trobar la idea. Segurament l’artista simplement ha d’atrevir-se a mirar dins de la seva biografia i voler compartir el que hi troba a través de noves formes.

